

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 12. Epistola Martyrum Viennensium, & Lugdunensium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II. tiquitatis periti per hunc virum Jovem
 A. C. 174. Pluvium significari credunt, etenim etiam
 sub hoc nomine a Romanis colebatur.
Euf. Chron. Ajunt M. Aurelium de hac victoria lit-
 an. 174. teras scripsisse, quibus exercitum suum
 exitio proximum Christianorum precibus
 servatum testabatur.

§. XII.

*Epistola Martyrum Viennensium, &
 Lugdunensium.*

Euf. V. hist. Hujus beneficii memoria brevi tamen
 init. evanuit; tribus enim post annis, id
 An. 177. est, centesimo septuagesimo septimo Chri-
 stianorum persecutio in multis urbibus
 ob seditiones populares præsertim in Gal-
 liis recruduit; id colligitur ex epistola,
 quam hujus rei testes oculares in Græ-
 ciam scripserunt cum hoc titulo: *Servi*
Jesu Christi, qui Viennæ, & Lugduni in
Gallia habitant, fratribus Asiæ, & Phry-
giæ, qui nobiscum eandem fidem habent, &
spem; pax sit vobis, & gratia, & gloria
a Domino nostro Jesu Christo. Post in-
 gressum persecutionis toleratæ modum
 hisce enarrant: *Tanto furore Pagani*
in nos exarserant, ut domibus priva-
tis, balneis, locis publicis ejicerent, nec
ubicunque demum quemquam nostrum in
lucem prodire paterentur. Tunc pusilla-
 nimes fuga sibi consulere, qui fortiori
 erant animo, caput suum tempestati expo-
 suere.

suere. Initio populus adversus Christianos Sæculum II.
A. C. 177.
nos confusis turmis cum ingenti clamore

concurrit, tum eos verberare, raptare, spoliare, lapidibus collidere, includere, & quidquid efferratæ plebeculæ furor suggerere potest, attentare; tandem in forum producti, a Tribuno, & urbis Consule interrogantur, & ibi Christum confitentes, interim in carcerem missi sunt usque ad Præsidis adventum. Postquam Præses advenit, eidem sistuntur, cujus vero crudelitatem quidam juvenis ferre non potuit; huic nomen erat Vettius Epagathus, vita inculpabilis, fervidus Religionis zelus, petiitque, ut audiretur, pro Christianis dicturus, iisque nullam impietatis notam inuri posse demonstraturus. Qui tribunal circumstabant, hanc juvenis vocem incondito clamore turbarunt, nam omnes eum novērunt; at Præses cum supplicem audire debisset, hoc unicum quærit, an sit Christianus? quod Vettius clara voce confessus, Martyrum numero cum Advocati Christianorum titulo accensus est. Decem ex nobis fragilitate humana, & certamini male comparati cecidere; horum lapsus nos intime afflixit, sicut etiam alios fratres, qui sua libertate, non enim omnes capti fueramus, in auxilium, & solatium Martyrum utebantur, nec eos etiam cum vitæ periculo ullatenus deserebant. Omnes confessionis incerta constantia sol-

Pp 2

licitos

Sæculum II.
A. C. 177.

licitos habebat, & quamvis nobis tormenta metum non incuterent, tamen finem respicientes, ne quis vinceretur, timebamus. Quotidie alii, & alii in custodiam trabantur, ita ut optimi quique, & Ecclesiæ fulcra abriperentur.

Cum Christianis etiam quidam Pagani eorum servi comprehensi sunt, quos omnes conquiri edicto publico Præses jusserat; hi servi gentiles præ horrore tormentorum, quibus Fideles affici videbant, & a militibus stimulati, falso Christianos de convitiis Thiestæis, & Thebanis nuptiis, id est, incestibus, & carnis humanæ commestione incusant, & de omnibus criminibus, quæ nec dicere, nec cogitare, nec unquam a mortalibus perpetrata credere fas est; His calumniis in populum sparsis, incredibile dictu, quanto in nos furore desciverint, quicunque erga nos hætenus aliquem amicitiae modum tenuerant, fremebant in rabiem acti; tuncque Prophetia Domini impleta est; eos, qui Christianos occiderent, obsequium se præstare Deo, credituros.

Joan. 16. 2.

In quatuor ex nostris a populo, Præsides, & militibus maxime sævitum, nempe Sanctum Diaconum, Viennæ natum, Maturum Neophytum, Attalum Pergami quidem natum, qui tamen nostrarum Ecclesiarum quasi columna fuerat, & Blandinam ex statu servili; omnes nos, & præcipue Domina ejus, quæ erat ex Martyrum numero,

mero, timebamus ne propter corporis teneritudinem Blandina nequidem *Æsum* Christum confiteri auderet; at contrarium evenit, quippe illa, a mane usque ad vesperam a succedentibus sibi satellitibus omnis generis tormentis cruciata, tormentis omnibus, ipsisque tortoribus superior evasit, qui victos se ab ancilla fatebantur, cum nullum sibi supplicii genus occurreret, quod non sustinuisset; mirabantur etiam, quomodo adhuc spirare posset, cum totum corpus unum esset vulnus, membraque a situ naturali emota; unicum sane, etiam his minus acerbum tormentorum genus, elidendæ ex fæminæ corpusculo animæ sufficere debuisse testabantur, quæ tamen illæ tot, & tanta vivens superasset. Ipsa sola Christiani Nominis confessione refocillabatur; menti quies, & corpori vires redibant, cum diceret: Christiana sum; inter Christianos nihil mali perpetratur; hæc verba omnem ei plagarum sensum adimere videbantur.

Diaconus Sanctus sine omni humanitatis modo cruciatus fuit; cum autem Paganii sic ex eo verba Christiana pietate indigna extorqueri posse crederent, nunquam ille, ut saltem Nomen suum, vel Gentem, vel urbem unde esset, sitne ingenuus, vel servus ediceret, cogi potuit; ad omnes has quæstiones nihil aliud respondebat, quam vocem unicam lingua latina: Sum

Sæculum II.
A. C. 177.

Christianus; aliud quidquam ex ipsius ore audire nunquam potuerunt; qua constantia Præfectus, & carnifices ita exasperati sunt, ut postquam omnia illa, quæ de more inferri solebant, tormenta sustinuisset, delicatioribus ejus corporis partibus ignitas cupri laminas admoverent; ipse ita exustus nihilominus firmus, & immobilis in confessione persistebat. Jamque corpus ejus unus erat livor, itaque contusum, & difforme, ut nulla hominis figura appareret. Aliquot diebus elapsis, Pagani rursus equuleo imponunt, eum vincendum esse sperantes, si vulneribus mora ardentibus, nec vel amicæ manus contactum ferentibus, tormenta, jam semel tolerata, rursus inferrent, aut certe in tormentis moriturum, cæterisque & exemplo futurum, & terro-ri; at longe aliud evenit, quam quod ipsi crediderant, nam ecce, cum secundo torque-retur corpus ejus erectum est, & firmatum, prior forma rediit, & membrorum usus, ac si non tortorum, sed peritissimi Medici manu tangeretur.

*Biblis ex illis fœmina, quæ ex timore Christum negaverant, nihilominus equuleo imposita est, ut crimina, quorum Christiani accusabantur, fateretur; ipsa autem, per tormenta quasi profundo e somno evigilans, a sensu doloris transitorii æternas inferni pœnas cogitare monita est, & ad circumstantes inquiebat: quomodo credi-
bile*

bile esse possit, nos Christianos infantum Sæculum II.
 carnes devorare, quibus animalium cruore A.C. 177.
 vesci prohibitum? & ex hoc momento se
 Christianam professa, Martyrum numero
 adscripta est. Christiani tunc temporis, Sup. l. i.
 & pluribus sequentibus sæculis legem n. 32.
 non comedendi sanguinis in veteri Testa-
 mento latam, & in Apostolorum Concilio
 confirmatam observabant.

Cum Tyranni tormentis propter Jesu
 Christi virtutem, & Martyrum patien-
 tiam nihil agerent, Christianos obscuro
 carceri, & permolesto includunt, ligneis
 pedicis crudeliter distendunt, habentque
 miserrime, ita ut eorum plurimi in car-
 cere fuerint extincti. Alii cum ita fuis-
 sent excruciat, ut nulla Medicorum arte
 servari posse viderentur, in carcere omni
 humano auxilio destituti perdurabant, &
 a Domino roborati, aliis & solatium &
 animum ingerebant; dum interim nonnulli
 recenter capti, nihil mali in corpore passi,
 vel soli captivitatis rigori sustinendo impa-
 res mortui sunt.

§. XIII.

S. Pothinus.

Eorum ex numero, qui in carcere defun-
 cti sunt, fuit S. Pothinus, Episcopus
 Lugdunensis nonagenario major, debilis,
 infirmus, & vix spiritum trahens; zelo
 tamen, & Martyrii desiderio firmabatur.
 Is a civitatis Magistratu ad Tribunal Præ-

Pp 4

sidis